

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΛΦΑΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΙΔ'. ΑΡΙΘ. 40

Ποιήσεις: Αιμ. Ραγκαβῆ, Πανᾶ, Βιργινίας Εὐαγγελίδου, Παπαρηγοπούλου, Σπηλιωτοπούλου, Λασκαράτου, Μάτσει, Παλαμᾶ, Καμπᾶ, Πολέμη, Λουζη, Λάντι, Γρυπάρη. — Φωσκόλου, Ὅρτις Γ. Κ. Σφήκα — Ἰούλιος Τυπάλδος ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη.

ΑΙΜΓΑΙΟΥ ΡΑΓΚΑΒΗ

ΠΟΘΕΝ Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Δι' ἦν οἱ πρῶτοι μου παλμοί,
οἱ πρῶτοι τῆς ἀγάπης ἤχοι,
ἀντήχησαν πότ' ἐν ἐμοί,
καὶ οὗτοι ἐν στοργῇ θερμῇ
οἱ πρῶτοι συντεθέντες στίχοι!

Σὲ ξένην χώραν μιὰ φριχὰ νὰ περπατήσω βγῆκα.
Ὁ ἥλιος πάει νὰ σβυσθῆ,
καὶ τρέχει νὰ ξεκουραστῆ
εἰς τῆς δροσιᾶς τὴν γλύκα.

Στὸν δρόμον ὅπου πήγαινα, κοντὰ στὰ χαμουκλάδια,
μιὰ κόρη κάθουνταν χλωμῆ,
στὸ χέρι βίασταζε ψωμί,
κ' ἓνα καλάθι ἀγλάδια.

Νὰ τὴν ἰδῶ πλησίον, τῆς εἶπα — «Καλὴ σπέρα.
Πτωχὸ μικρὸ μου, τί βιαστᾶς;
Τὸ καλάθκι ποῦ τὸ πᾶς;
Πῶς σ' ἄφησ' ἡ μητέρα;»

Μὲ κούτταζεν ἡ θλίβερῆ μὲ δακρυσμένο μάτι.
— «Ἡ μάνα μου κοιμᾶτ' ἐκεῖ.
Στὴν γῆ τὴν ἔβζλαν κηκοί,
καὶ σὲ ψυχρὸ κρεββάτι.

Καρπούς πηγάινω για τους δρό. "Αχ! πώς φοβεῖμαι πείναν,
Μούπαν αὐτὴ θὰ σηκωθῆ
τὴν νύκτα καὶ θὰ τοὺς γευθῆ·
Μόνον αὐτοὶ μου 'μείναν.

Γιὰ μιὰ δραχμὴ στὴ φυλακὴ ἐβάλαν τὸν πατέρα.
Δὲν βρῆκα πούπετα καρδιά
νὰ τρέφῃ ἀγάπη στὰ παιδιὰ
ποῦ ζοῦν χωρὶς μητέρα.

Στὰ σκοτεινὰ ὡς ποῦ νὰ εἶγῃ θανά τὴν περιμένω.
Μαζὺ τῆς νάλθω θὰ τῆς πῶ
σὰν πρὶν, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ,
σὰν πρὶν ἵνα τὴν ζεσταίνω.»

—«Πύγαιν' ἐκεῖ, παιδάκι μου, ποῦ δὲν γνωρίζουν πόνο,
γιατὶ στὴν γῆν μας τῆ σκληρῆ
ποτὲ χαρὰ δὲν θὲ νὰ βρῆ
τὸ ὄρφανὸ, τὸ μόνο.»

Ἄπ' ὅταν ἐπερπάτησα μόνος, στὴν ξένη χώρα
μαύρη χαράχθηκε γραμμὴ
εἰς τὴν καρδιάν μου, κι' ἀφορμὴ
μ' ἔμεινε λύπης τώρα.

1873

Ἡ ΛΥΠΗΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

Τὸ μαῦρο ἐξαπλώθηκε 'ς τὸν οὐρανὸ μαγνάδι
τῆς νύκτας· χλωμὰ ἔφεγγαν τ' ἀστέρια· καὶ ἡ φύσις
Ἦσυχα ἐλοιμότουνε, σὰν ἄδολη παρθένα.
Οὔτε ἀνέμου φύσημα ἀκούεται 'ς τὰ δάσια·
Οὔτε ἀηδονιοῦ κελάδημα 'ς τοὺς κάμπους ἀντηχάει·
Μία μονάχη ἀγρυπνη 'ς τὴν κάμπα τῆς μένει.
Ἄναστενάζει· ὀδύρεται· ἀνάπασι δὲν βρίσκει·
Ἐπέλεγα εἰς ταῖς πλαταῖς τῆς πέφτουνε τὰ μαλλιά τῆς,
Κ' ἔχει γυμνὰ τὰ στήθια τῆς, ποῦ ἡ λύπη κατατρῶει·
Ποῦθενε ἐγεννήθηκε ἀπ' τὴν καρδιά τῆς τέτοια
Πληγὴ ;... διατὶ μαραίνεται; ...—Τὸ φίλο τῆς καρδιάς τῆς·
Ἐχασε· τὸν ἐφθόνεσε ὁ χάρος καὶ τὸν πῆρε.
Τὰ στέφανα ἦσαν ἔτοιμα καὶ ὁ παπᾶς ντυμένος...
Μὴ ὁ χάρος εἶναι ἀσπλαγχνος, κανένα δὲν λυπάται!..

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΠΡΟΣ ΣΕ

Κάθε κῦμα παφλάζον, Κάθε πνεῦμα στενάζον Τοῦ ζεφύρου, μὲ ρίπτ' εἰς ὄνειρους· Κ' ἡ ψυχὴ ἐν ἐκστάσει, Μὲ τὰ ἄστρ' ἀνταλάσσει Ἄσπασμους ἀραβῶνος θυμήρους.	Τῶν κυμάτων ὁ ῥόθος, Τῶν παλμῶν μου ὁ πόθος, Μοὶ λαλοῦν μυστικὰ τ' ὄνομά σου· Κ' ἐνῶ αἶρομ' εὐδαίμων Ἐτὰ πτερὰ τῶν ἀνέμων, Ἢ γῆ πάλιν μὲ σύρει σιμᾶ σου!
--	---

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Π. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΔΗΜ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ματαιότης! λέγουν ὅσοι κύπτοντες ὑπὸ τὸ γῆρας,
Τῆς νεότητος φθονοῦσι τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν·
Καὶ τὰ σκωριῶντα ὄπλα παρατάττοντες τῆς πείρας,
Τὴν σταγόναν τῆς πικρίας ρίπτουσιν εἰς τὴν καρδίαν.

Τίς τοῦ ἔαρος δὲν δρέπει τὰ εὐώδη ἄνθη μόνον,
Ἐπειδὴ μακρόθεν ἔρπει προσεγγίζων ὁ χειμῶν ;
Τί; τὸ πεπρωμένον ψῦχος προλαμβάνοντες τῶν χρόνων
Νὰ μὴ δρέψωμεν τὸ ἔαρ τῶν ὀλίγων μας στιγμῶν ;

Εἶναι ὄνειρον ὁ βίος· ἀλλὰ τ' ὄνειρον ἐκεῖνο
Κάλλιον γλυκὺ ἢ ἦναι καὶ μὲ ρόδα ἢ κοσμηταί·
Συνεχοῦς ὀδύνης μᾶλλον σύντομον χαρὰν προκρίνω·
Λησμονεῖται ἡ ὀδύνη, ἡ χαρὰ δὲν λησμονεῖται.

Ματαιότης ὁ ἀφορίζων ἐν τῷ ποτηρίῳ εἶνος,
Ματαιότης καὶ τὰ χεῖλη τὰ διψῶντα ἀσπασμῶν ;
Ἄν πραγματικότης ἦναι εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ὁ θρῆνος,
Ἄς κενώσω τὴν φεζλὴν, τὴν ἀπάτην προτιμῶν.

Ὅταν θύελλαι καὶ νέφη, ὅταν θλίψεις καὶ πικρία
Κάμψωσι τὸ σῶμα τοῦτο παρὰ τῆ ἐσχάτη κλίνῃ,
Τὸ ὄχρον θὰ πέμπουν φῶς τῶν αἰφυγοῦσαι εὐτυχία,
Ὡς ἀναπολεῖ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ἢ σελήνη.

Μὴ διώκωμεν ματαίως τὴν ποικίλην χρυσαλλίδα
Ἢ τις περιπέταμένη προκαλεῖ τὸν στεναγμὸν,

"Ας ἀφήσωμεν νὰ χαίρη τὴν ἐκφεύγουσαν ἐλπίδα·
"Αὐθὴ δρέπουσι τὸ ἔαρ, καὶ ἐλπίζει ὁ χειμῶν.

Παρατείνεται ἡ λάμψις τοῦ ἐκλείψαντος ἡλίου
"Ὅταν διαυγῆς ἀπλοῦται ἐν τῇ δύσει ὁ ὀρίζων·
Διατὶ σωρεύων, νέφη εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ βίου
Νὰ γηράσω παρακαίρως τὴν νεότητά σκοτιζῶν;

Ματαιότης! ἄλλὰ εἶναι ἡ παιδεία ματαιότης·
Ψεῦδη ὅπισθεν γριφώδους ὀχυρούμενα σκηνῆς·
Θέλει ἔρωτα καὶ μέθην, θέλει ὕλην ἡ νεότης,
Εἶναι ἀληθῶς ὠραία ἡ μορφή τῆς ἡδονῆς.

Πρὶν ἡ ὑπαρξίς μας πέσῃ εἰς τὴν δίνην τῶν αἰώνων
Καὶ ὁ ὄρκος μὲ ἀλύσει· σιδηρᾶς μᾶς περιβάλλῃ,
Ἄπὸ τῆς Στυγῆς τὰς ὄχθας δρέψωμεν χαρὰν καὶ μόνον,
Πέραν δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ τοῦ ἔρωτος ἀγκάλῃ.

"Ὅταν φίλημα προτείνῃ ἡ πορφύρα τῶν χειλέων,
Κ' ἐξογκούμενα τὰ στήθη ἐρωμένης ἀγαστῆς
Προκαλοῦσι περιπτύξεις, ὄνειρον δὲν εἶναι πλέον,
Ματαιότης δὲν θὰ εἴπῃ καὶ ὁ Ἐκκλησιαστικῆς.

ΑΝΘΟΣ καὶ ΨΥΧΗ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ Β. ΟΥΓΚΩ)

Σὲ πεταλοῦδα ἔλεγε, ἀπὸ καὶ μὸ γεμάτο

"Ἐνα φτωχὸ λουλοῦδι:

Γιὰ ἰδὲς τῆς τύχης τὸ γραφτὸ· ἐγὼ κρατιέμαι κάτω,
Νὺ φεύγεις ἀγγελοῦδι.

*

Καὶ ὅμως ἀγαπιώμαστε τόσῳ πολὺ τὰ δυὸ μας

Καὶ μοιάζω ἐγὼ μὲ σένα,

'Σὰν νάμαστ' ἀνθὴ καὶ τὰ δυὸ, 'σὰν, νάτνε γραφτὸ μας
Νὰ ζοῦμε ἐνωμένα.

*

'Αλλοίμονο! μοῖρα σκληρῆ! αἰώνια μᾶς δέρνει,

Χωρίζει τῶν ἀπ' τᾶλλο,

'Εμὲν μὲ κρατεῖ ἡ γῆ, ἐσένα συνεπέρνει

Τ' ἀγέρι τὸ μεγάλο.

"ὦ! ἤθελα τὸ δρόμο σου γλυκὲ νὰ τὸν μυρῶνα

Μὲ τὸ δικό μου μύρο,

Καὶ τ' ἐπαλὰ φτεράκια σου σφικτὰ νὰ τὰ καρφῶνα·

'Σ τὰ φύλλα μου τριγόρω.

*

Τοῦ κάκου! παρατεῖς ἐσὺ κρυφὰ τὴν ἀγκαλιά μου

Καὶ φεύγεις 'ς ἄλλα μέρη,

Καὶ βλέπω γιὰ παρηγοριὰ μονάχα τὴ σκιά μου

'Σὰν μὲ κουνεῖ τ' ἀγέρι.

*

Πετᾶ, πηγαίνει, ἔρχεσαι καὶ ξαναφεύγεις πάλι,

'Σ τὸν ἥλιο φτερουγίζεις,

Μὲ θρίσκες ὅλο δάκρυα εἰς τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,

'Σ ἐμένα 'σὰν γυρίζεις.

*

"ὦ, βασιλιά μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς, ἂν θέλῃς τὴ ζωὴ μου

"Ἐλα σιμὰ ριζόσου,

"Ἡ βάλλα μου ἀγγελικὸ φτεροῦγι 'ς τὸ κορμί μου

Νὰ μοιζῆ τὸ δικό σου.

Ἐν Πειραιεῖ 1887

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Εἰς τὸν ἔρωτα

"Ἐρωτα, ἂ θές νὰν τᾶχωμε καλῶ,
'Σ τὸ σπῆτιμου νὰ μὴ ματαπατήσης.

Αἶ ποῦ στὸ λέω κι' ἂ θέλῃς νὰ μὲ ἀφήσης·

"Αναπαμένον', πῖει πολὺ καλῶ.

'Ἐγὼ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπάρια,

Κι' ἂν ἐσὺ τώρα δὲν ἀπορᾶσῃς

Νὰ πᾶς στὸ Διάλο καὶ νὰ μὴ γυρίσης,

Θᾶρτωμε καμμιά μέρα στὰ χοντρά.

Γιὰ δαῦτο νὰ μὲ λείπῃς, κουμπάρπουλο·

Μὴ σοῦ μαθῆσω ἐκεῖνες τῆς φτεροῦγες,

Καὶ σὲ κᾶνω νὰ σκούζῃς 'σὰ γαλόπουλο,

Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο 'ς τῆς ροῦγες.

Κ' ἐκεῖνες τῆς σάιτες ὅπου φέρεις

Σοῦ τῆς θᾶνω ὅλες μάτσο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Σ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Όταν χτυποῦν τὰ κύματα
 Ἀγάλια ἔς τ' ἀπρογιάλι
 Καί οἱ ἀφροὶ 'ποῦ χύνονται
 Μέσα ἔς τὴν ἄμμο σβύνονται,
 Ἄχ! τότε ἔς τὴν ὀλόδροση
 Τῆς θάλασσης ἀγκάλῃ
 Ἡ μαύρη μου καρδιά ποθεῖ
 Νὰ πέσῃ ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μ' ἀρέσει ἔς τὸν ὀλόσχιστο
 Τὸ βράχο νὰ προβάλω,
 Κ' εὐθύς νὰ πέσω, νὰ χαθῶ.
 Μέσ' ἔς τῆς θαλάσσης τὸ βυθό.
 Καί βλέπω τὸτ' ἐπάνω μου
 Τὸ πέλαγο κλεισμένο,
 Καί βλέπω βάθος σκοτεινὸ
 Κι' ἀπεθυμῶ τὸν οὐρανὸ
 Κ' εὐθύς ἔς τὸ κύμα βγαίνω.

Μ' ἀρέσει μέσ' ἔς τὴ θάλασσα
 Νὰ πέφτω, νὰ ξαπλώσω,
 Νὰ χάνεται τὸ μάτι μου
 Ἐπ' ἀπέραντο κρεββάτι μου!
 Θαρρῶ ἔς κέρη ἀγκαλιᾶ
 Τὰ χέρια πῶς ἀπλώνω
 Ὅταν ἀγάλια τὰ κουνῶ
 Μέσ' ἔς τὸ νερὸ τὸ γαλανό.

Καί τὰ δροσάτα στήθεια της
 Ὠμορροστολισμένα
 Ἀπὸ τὴν κατάσπρον ἀφρὸ
 Μὲ κάθε κίνημα ἐλαφρὸ
 Θαρρεῖς πῶς ἀνασαίνουνε
 Δειλὰ καὶ τρομασμένα,
 Ἐὰ νὰ κοιμούντανε γλυκὰ
 Ἐπ' τὰ στρώματα τὰ μαλακὰ,
 Ἐὰν νᾶτανε παρθένα.

Καί ὅταν μέσα ἔς τὸ νερὸ
 Τὸ πρόσωπό μου βρέχω
 Καί μὲ συχνὰ βουτήματα
 Χάνομαι μέσ' ἔς τὰ κύματα,
 Ἐὰν τὸ δελφίνι τοῦ γιαιλοῦ
 Περνῶ, ἔπερνῶ καὶ τρέχω
 Καί πέρα ἔβρισκομαι μὲ μιὰ
 Ἐπ' τῆς θάλασσης τὴν ἐρημιᾶ.

Κι' ὅταν καὶ πάλι ἔς τὸν ἀφρὸ
 Ἐκπλώτω κουρασμένος
 Καί ἔς τοῦ πελάγου τὴν ὄρμη
 Ἀφήσω μόνο τὸ κορμί,
 Σὲ δροσερὸ προσκέφαλο,
 Ἐπ' τὸ κύμα ἀκουμπισμένος,
 Καί βλέπω μόνον οὐρανὸ
 Κ' εἶμαι ἀπὸ χρῶμα γαλανὸ
 Περιτριγυρισμένος,

Τὰ κυματάκια 'ποῦ ἀπερνοῦν
 Καί φεύγουν ἕνα ἕνα
 Ἐπ' αὐτὰ μου ψιθυρίζουνε
 Ἐὰ νὰ μὲ νανουρίζουνε,
 Λόγια κρυφὰ, γλυκοῦς σκοποῦς,
 Τραγούδια μαγεμμένα,
 Κι' ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμή σταθεῖν
 Πᾶνε ἔς τοῦ βράχου νὰ σβυσοῦν.

Κι' ὅσο κυττάζω γύρω μου
 Γλαζίο τὸ χρῶμα,
 Κι' ὅσο τὰ βλέμματα κινῶ,
 Μέσ' ἔς τὸ ἀπέραντο κενό,
 Θαρρῶ πῶς εἶναι σύννεφο
 Τὸ μαλακὸ μου στρώμα,
 Καί πῶς αὐτὸ πετᾶ, πετᾶ,
 Μὲ πᾶει ἔς μέρη ποθητὰ
 Πρὸς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

ΑΝΤΩΝ. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

Η ΥΣΤΕΡΝΗ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Όταν ἡ δόλια ἡ μάνα μου τὸν κόσμο παραιτοῦσε
 Μ' ἐπῆγαν κ' ἐγονάτισα, μικρὸ πουλί, μπροστά της·
 Τὴν τελευταία της πνοὴ ὁ Χάρος ἐρρουφούσε,
 Κ' ἔμεινε μόνο θλιθερὴ, ἄν κἄτι νὰ ζητοῦσε,
 Ἡ ὑστερνὴ ματιὰ της.

Νὰ σβύσῃ δὲν τὴν ἄφινε ἄσ' ἀπὸ καντύλι,
 Προτοῦ τῆς εὐρεῖ μιὰ φωλιά νὰ μοιάζῃ τῇ φωλιά της·
 Ἐπ' ἄλλη καντύλα ἤθελε τὸ φῶς της νὰ τὸ σταίλῃ,
 Καί ἤρθε μέσ' ἔς τὰ μάτια μου καὶ πάλι ν' ἀνατείλῃ
 Ἡ ὑστερνὴ ματιὰ της.

Καί ἀπὸ τότε ὅ,τι θωρῶ, καί ἔς ὅ,τι σταματήσω
 Τὸ κουρασμένο βῆμά μου, πικρῆς ζωῆς διαβάτης,
 Ἐὰν μάνα θὰ τ' ἀγκαλιαστῶ καὶ θὰ τὸ ἀγαπήσω,
 Γιατ' εἶνε μέσ' ἔς τὰ μάτια μου, ὅσῳ νὰ ξεψυχῆσω,
 Ἡ ὑστερνὴ ματιὰ της.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΣ

ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΠΑΛΙ

Κοιμώτανε ἀτάραχη καὶ ἡσυχ' ἡ καρδιά μου
 Μιὰ μέρα πέρασες ἐσὺ, νεράϊδα, ἐμπροστά μου
 Κ' ἐξύπνησε, ὅπου ποτὲ νὰ μὴν εἶχε ζυπνήσει,
 Ἄφοῦ ὁ ἥλιος ἦτανε μιὰ νύκτα καὶ νὰ σβύσῃ.—
 Ἡλιος ἐσὺ; Αἶ, ἡ φτωχὴ γιὰ ἥλιο σ' εἶχε πάρει,
 Ἐὰν φέγγῃ τὰ μεσάνυχτα ὀλόφωτο φεγγάρι,
 Ἐταί γελιέται τὸ πουλί κἄμμιά φορὰ κι' ἀργίζει
 Νὰ κελαδῇ, μὰ γρήγορα τὸ λάθος του γνωρίζει.
 Καρδιά μου, γελαστήκαμε κ' ἐμεῖς, μὰ θὰ προβάλῃ
 Ἡλιος μιὰ μέρα ἀληθινός, τώρα κοιμήσου πάλι.

Ν. Γ. ΚΑΜΠΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑ

Ἐπ' τὸν κηπό της τριανταφυλλιά ροδοστεφανωμένη
 Κάθε πρωὶ τὴν χαιρετᾶ μέσ' ἔς τὴ δροσιὰ λουσμμένη.
 Ἐπῆγε χθὲς αὐγὴ-αὐγὴ τὰ ρόδα νὰ μετρήσῃ

Και έσκυψε τήν κεφαλή νά τά κρυμυρίση·
Και θέλα εμίξανε δυό ρόδα αδερφωμένα,
Τό ρόδο και τά χείλη της—και τότε πειρά ένωμένα,
Τόσφ πολύ έταίριαζαν τό μύρο και ή πνοή της·
Ήου ξέχρσε ή τριανταφυλλιά ποιά ήταν τό παιδί της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΡΓΗΡΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΨΥΛΛΟΝ

Ψύλλε τολμηρέ χαϊμένε,
"Απονε και διατροχμμένε,
"Οπου τρέχεις και θυζαίνεις
Και 'ς τ' απόκρυφα χορταίνεις
Μέρη της κιλής κυράς μου
Της ψυχής και της καρδιάς μου,
Δέ λυπάσαι νά τσιμπή;
Λίγο αίμα για νά φά;
Τέτοια νερά νά λαχταρίζης,
Νά πληγώνης, νά θουρλίζης;
Δέν κυτιάζε πού κάθε στάλα

"Εχει έξοδα 'μεγάλα,
Κ' είναι το πολύ άκριβό
Και για τοῦτο είναι κρυφό;
Βδέλυγμα του ζωύφιων,
"Πού ένοχλείς τόπο κρυφόνε,
Μά τό Θεό αν τολμήσης,
Πάλι όπισω νά τσιμπήσης,
Είς τά νύχια μου επάνω
Σέ τσακίζω και σου θγάνω
Τ' άντερά σου έξω, πέρα
Και δέν ξαναβλέπεις 'μέρα!

ΑΣΜΑΤΙΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΚΥΚΕΩΝΙΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΥΖΗ

Πώς κοιμάσαι, Φιλομένη,
"Σ τό κρεβάτι μοναχή;
Τ' είν' αυτό 'που σε μάραίνει,
Δέν διψά; φιλιά και Σύ;

"Αν προσμένης νά γηράσης
Δέν θα 'δής ποτέ χαρά,
Σπείσε τ' άνθη σου νά μάρσσης,
"Αγγελόπλαστη εύμορφιά.

"Ο καθείς έδω σε θέλει,
"Αλλά Σύ μ'α; άπωθείς,
Και κρυφό τό γλυκό μέλι
"Σαν τή μέλισσα κρατείς...

Πλήν 'ς αυτά τά πυκνά δάση
Κάποιο χέρι θα εύρεθής,
"Πού τό μέλι σου θα μάρσση,
Μέλισσά μου ζηλευτή!

ΜΗ ΠΤΑΙΩ;

Τί μ' έρωτάς, πώς σ' αγαπώ; Πώς μ' έρωτάς τί έχω
και μένω όπου μένεις σύ και όπου τρέχεις τρέχω;
Μή βλαπτει αν σ' αγαπήσα; Κι αν σ' αγαπώ μή βλάπτει,
τά στήθη σου, αν, άληθώς, ό έρωσ δέν άνάπτει;
Τί δέ αν έγώ καίωμαι, άφου έσε δέν καίω;
Τί, πρós έσε; Και τί ζητείς τόν πταίνοντα; Μή πταίω;

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΣ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΘΡΤΙΣ

(Μετάρρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(συνέχ. έρα φυλλάδιον 38ον)

Μετá πολλὰς ήμέρας έντός της 'Αγίας Γραφής εύρέθησαν πλήρεις σβερμάτων και σχεδόν μη άναγνωσταί αι μεταφράσεις στίχων τινών του βιβλίου τού 'Ιώβ, του δευτέρου μετά τον 'Εκκλησιαστήν, και όλου του ήσματος του 'Ιεζεκία.

Τὰς τέσσαρας ΜιΜ. ήτο παρά τῆ κ. Τ***, ή Θηρεσία είχε καταβή ὅπως μόνη εις τό περιβόλιον. Ο πατήρ αυτής τόν υπεδέχθη φιλοφρόνως. Ο 'Οδοάρδος καθήσασ παρά τόν έξώπτην άνεργίνωσκε, μετ' ου πολὺ δέ απέθηκε τό βιβλίον. ήνοιξεν εν άλλο, και άναγινώσκων διηθνήθη εις τά δωμάτιά του. Τότε ο 'Ιάκωβος έλαβε τό πρώτον βιβλίον ως είχεν αφήκει αυτό άνοιχτόν ο 'Οδοάρδος ήτο ο Γ'. τόμος τῶν τραγηδιῶν του 'Αλφιερέν διήλθε μίαν ή δύο σελίδας, έπειτα μεγαλοφώνως άνέγνω:

Τίνες είσθε σεις;... τίς περι άνοιχτής και καθαράς αύρας ώμίλησεν έδῶ;... Αὕτη; είναι πυκνή άγλής, έρέβη είναι σκιά θανάτου... ὦ ιδέ! πλησίασον άκόμη βλέπεις; ο 'Ηλιος υπό αιματηρού περιστεφέται κύκλου... άκούεις τόν κρωγμόν πτηνῶν άπαισίων; θρηνώδες παράπνον άπλουται εις τόν αίθερα, τό όποσον με πλήττει και με άναγκάζει νά κλαύσω... 'Αλλά τί; και σεις, σεις κλαίετε;...

Ο πατήρ της Θηρεσίας θεωρών αυτόν τῷ έλεγε: Υιέ μου!—Ο 'Ιάκωβος εξηκολούθησε τήν άνάγνωσιν ταπεινή τῆ φωνῆ τυχαίως ήρουιφερ αυτόν εκείνον τόν τόμον και εύθδς αποθέτων αυτόν άνέκραξεν

'Ακόμη δέν σ'α; απέδειξα τό θάρρος μου ὦ! βεβαίως θέλει είσθαι ίσον τῷ πάνω μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπέστρεψεν ὁ Ὀδοῦρδος, ἤκουσε δὲ τοὺς στίχους τούτους μετὰ τοιοῦτου τόνου προφερομένους ὥστε περίσκεπτος ἐστάθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Μοι ἔλεγεν ἔπειτα ὁ κ. Τ*** ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῶ ἐφάνη ὅτι ἐβλέπε τὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν φίλου, καὶ ὅτι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὅλοι οἱ λόγοι του ἐνίπνεον σέβας καὶ οἶκτον. Ὀμίλησάν ἔπειτα περὶ τοῦ ταξιδίου του, καὶ ὅταν ὁ Ὀδοῦρδος τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ βραδύνη πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ.—Ναί, ἀπεκρίθη, σχεδὸν θὰ ὠρκιζόμην ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους.—Τί λέγεις, τέκνον μου; τῶ εἶπεν ὁ κ. Τ*** μὲ φωνὴν λίαν τεθλιμμένην. Τότε ὁ Ἰάκωβος, ὥσει θέλων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἠτένισεν αὐτὸν φαιδρῶς ἅμα τε καὶ ἠρέμως· μετὰ βραχεῖαν δὲ σιωπὴν, μειδιῶν τῶ ἀνέφερε τὸ χωρίον ἐκείνο τοῦ Πετραρχοῦ.

Ἴσως ἔς τὴ γῆ πολὺν καιρὸ
Χωρὶς ἐμὲ θὰ μείνης.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν περὶ τὸ ἐσπέρας, ἐκλειθὴ πολὺ ἄργα δὲ τὴν ἐπομένην πρωίαν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του. Θὰ καταχωρήσῃ ἐδῶ τεμάχια τινα γραφέντα, πιστεύω, κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ τοὶ ἀληθῶς ἄγνωθ' ἦν ἐγράφησαν.

«Δειλία;—Σὺ ὅστις κραυγάζεις δειλίαν δὲν εἶσαι εἰς τῶν πολλῶν ἐκείνων οἵτινες ἐν ἀδρανεῖα θεωροῦσι τὰς ἀλύσεις των, καὶ δὲν τολμῶσι νὰ κλυτῶσι, καὶ φιλοῦσι τὴν μοστιγοῦσαν αὐτοῦ χεῖρα; Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; ἡ ἀνδρία ἀείποτε ἐδέσποσε τοῦ σύμπαντος, διότι τὸ πᾶν εἶναι ἀδυναμία καὶ φόβος.

«Σὺ καταγγέλλεις μου δειλίαν, καὶ ἐν τούτοις παλεῖς ψυχὴν καὶ τιμὴν.

«Ἐλθέ· ἰδέ με σφαδάζοντα καὶ ἀγωνιῶντα ἐν τῶ αἵματί μου· δὲν φοβεῖσαι; τίς εἶναι λοιπὸν ὁ δειλός; ἀλλ' ἀπόσπασον τοῦ στήθους μου τὴν μάχαιραν ταύτην,—δράξον αὐτήν, καὶ εἰπέ πρὸς σεαυτὸν: Μὴ αἰώνως θὰ ζῶ; Ὑψιστος, ἡκρατερός πόνος πλὴν θραχὺς καὶ γενναῖος. Τίς οἶδεν! Ἴσως ἡ τύχη σοὶ προσσκευάζει θάνατον λυπηρότερον καὶ μᾶλλον ἀτιμωτικόν. Εἰπέ. Τώρα ὅτε κρηταῖς ἀπορρασιτικῶς τὸ ὄπλον ἐκεῖνο ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς καρδίας σου, δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ἴσως εἶσαι ἀξίος πάσης ὑψηλῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ δὲν βλέπεις σεαυτὸν ἀπηλλαγμένον τῶν τυράννων σου;

Μεσονύκτιον

«Θεωρῶ τὴν ἐξοχὴν παρτήρησον ὅποια γαλήνιος καὶ ἠρέμος νύξ! ἰδοὺ ἡ Σελήνη ἀνυψουμένη ὀπισθεν τοῦ ὄρους. Ὡ σελήνη, φίλη σελήνη! πέμπεις ἔρα γὰρ τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Θερεσίας περιπαθῆ ἀκτίνῃ, ὁμοίαν ἐκείνῃ ἣν ἐγγέεις ἐν τῇ ψυχῇ μου; ἀείποτε σ' ἐχαιρέτησα ἐμρανιζομένην ὅπως παρὰ μυσθῆσεν τὴν ἄφρονον ἐρημίαν τῆς γῆς· πολλακίς ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Θερεσίας, ὀμίλησα μετὰ σοῦ καὶ σὺ ἦσο μάρτυς ἐτῶν παρεφθῶν μου· πολλακίς οἱ θακρῶδες οὔτοι ὀφθαλμοί μου

» σὲ παρεκλούθησαν ἐντὸς τῶν καλυπτόντων σε νεφῶν, σὲ ἐζήτησαν κατὰ τὴν νύκτα τὴν ἐσπερημένην τοῦ φωτός σου. Θ' ἀνατεῖλες πάλιν, θ' ἀνατεῖλες ὠραιότερα, ἀλλ' ὁ φίλος σου, ἀμυροφρον καὶ ἐγκαταλειμμένον πτώμα θὰ πῆσῃ χωρὶς νὰ ἐγερωθῇ πλέον. » Τώρα σὲ παρακαλῶ διὰ τελευταίαν εὐεργεσίαν ὅταν ἡ Θερεσία θὰ μὲ ἀναζητήσῃ ἐν μέσῳ τῶν κυπαρίσσων καὶ τῶν πιτύων τοῦ ὄρους φώτισον διὰ τῶν ἀκτίνων σου τὸν τάφον μου.

«Ὠραία πρωί! Πρὸ πολλοῦ δὲν ἐξεγειρόμαι ὑπνοῦ τοσοῦτον ἀναπαυτικοῦ, καὶ δὲν σὲ βλέπω, ὦ πρωί, τόσο περιαιυγῆ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου πάντοτε ἦσαν εἰς τὰ δάκρυα καὶ αἱ σκέψεις μου ὅλαι ἐν τῶ σκότει, καὶ ἡ ψυχὴ ἔπλεεν ἐν τῇ λύπῃ. » Λάμπε, ἐμπρός, λάμπε ὦ φύσις, καὶ παραμύθει πάλιν τοὺς τῶν ποιητῶν πόνους. Δὲν θὰ λάμψῃς πλέον δι' ἐμέ. Ἡθιθάνθη ἤδη ὄλην τὴν καλλονὴν σου, καὶ σ' ἐλάτρευσα καὶ ἐτράφη ἐν τῇ ἀγαλλιάσει σου, καὶ μείχισ οὐ ὠραίαν καὶ εὐεργετικὴν σὲ ἐβλέπον, σὺ διὰ φωνῆς θεσπεσίας μοι ἔλεγες, ζήσον.—Ἄλλ' ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου σὲ εἶδον ἔπειτα μὲ τὰς γεῖρας σταζούσας αἵματος, ἡ εὐωδία τῶν ἀνθῶν σου μοι ὑπῆρξε ἐσθρημένη ὑπὸ δηλητηρίου, πικροὶ οἱ καρποί σου, καὶ μοι ἐφάνετο μήτηρ καταβροχθίζουσα τὰ τέκνα σου, διὰ τῆς καλλονῆς, καὶ τῶν δώρων σου, ὀδεαζούσα αὐτὰ πρὸς τὴν θλίψιν.

«Ἀγῶμων λοιπὸν θὰ εἶμαι πρὸς σέ; θὰ παρατείνω τὴν ζωὴν ἵνα σὲ βλέπω τόσο τρομερὰν καὶ νὰ σὲ βλασημῶ; Ὁχι, ὄχι. » Μεταμορφωμένη καὶ τυφλοῦσά με ἐν τῶ φωτί σου, δὲν μ' ἐγκαταλείψεις ἴσως οὐ αὐτῇ, καὶ δὲν μοι ἐπιτάσσεις ταυτοχρόνως ἵνα σ' ἐγκαταλείψω;—Ἄ! τώρα σὲ βλέπω καὶ στεναζῶ, πλὴν ἀκόμη τέρπομαι ἐν τῇ θεᾷ σου ἀναπολῶν παρελθούσας ἠδύτητας, βέλαιος ὢν ὅτι δὲν θὰ σὲ φοβῶμαι πλέον, καὶ διότι μέλλω νὰ σὲ χάσω.—Φεύγων δὲ τὴν ζωὴν δὲν ἀποστατῶ ἀπὸ σοῦ. Ἡ τε βζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὡσαύτως νόμος σου· μάλιστα ἐν ἀδύκμον παρέχουσα εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, μυρίους τῶ ἐνοίησις πρὸς τὸν θάνατον. Μὴ ἐλέγχουσα ἡμῖν τὴν φανεύσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν, ἴσως θὰ μᾶς ἐλέγξῃς τὰ παθῆ ἅτινα τὰ αὐτὰ ἔχουσιν ἀποτελέσματα καὶ τὴν αὐτὴν πηγὴν καθ' ὃ ἐκ σοῦ προερχόμενα, καὶ ἅτινα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μᾶς καταβάλωσιν ἂν παρὰ σοῦ δὲν ἐλάμβανον τὴν δύναμιν; Ὄστε ὠρισας ἠλικίας τι νὰ; δι' ἀπαντας. Οἱ ἄνθρωποι ὀρεῖλουσι νὰ γεννηθῶσι, νὰ ζήσωσι, ν' ἀποθάνωσιν· ἰδοὺ οἱ νόμοι σου· τί βλέπεις τὸ πότε καὶ πῶς; Οὐδὲν τῶν δοθέντων μοι σοὶ ἀφαιρῶ. Τὸ σῶμά μου, τὸ ἀτελεύτητον τοῦτο μέρος, πάντοτε θὰ μένη μετὰ σοῦ ἡνωμένον ὑπὸ ἄλλας μορφάς. Τὸ πνεῦμά μου—ἐν μετ' ἐμοῦ συναποθάνῃ, μετ' ἐμοῦ θὰ τροποποιηθῇ ἐν τῶ ἀπίσῳ συνόλῳ τῶν πραγμάτων· ἐν δὲ εἶναι ἀθάνατον!—ἄθικτος θέλει μείνη ἢ οὐ-

»εία αὐτοῦ.»

»Ω! πρὸς τι κολακεύω τὸ λογικόν μου; Δὲν ἀκούω τὴν ἐπίσημον φωνὴν τῆς φύσεως; Ἐγεννήθης ἵνα ποθῶν τὴν εὐτυχίαν σου συμπράττης εἰς τὴν κοινὴν εὐτυχίαν· εἶτα δὲ ἐξ ἐνστικτοῦ ἔλαβες παρ' ἐμοῦ τὴν φιλοζωίαν καὶ τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Πλὴν τὸ πληρωθὲν τῶν πόνων μέτρον νικᾷ τὸ ἐνστικτον, τί ἄλλο δύνασαι νὰ πράξεις ἢ νὰ δράσης πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς ὁποίας σοὶ λακίνω ἵνα ἀποφύγῃς τὰ δεινά σου; Ὅποια εὐγνωμοσύνη σε συνδέει πλέον μετ' ἐμοῦ, ἢ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα ὡς εὐεργέτημα, σοὶ ἀπέβη πόνος; Ὅποια ἰταμότης! νὰ νομιζῶ ἐμχυτὸν ἀγκαλῶν!—τὰ ἔτη μου ἔν τῷ ἀπεράντῳ διαστήματι τοῦ χρόνου εἶναι στιγμὴ ἀδιόρατος. Ἴδου ποταμοὶ αἵματος οἵτινες εἰς τὰ ἀχνίζοντα κύματά των φέρουσι σωρὸς νεκρῶν ἀνθρωπίνων πτωμάτων· εἶναι ἑκατομμύρια ἀνθρώπων θυσιασθέντων δι' ὀλίγας ὀργυιὰς ἐδάφους, καὶ εἰς φήμην ἡμίσεως αἰῶνος, ἢν δύο κατακτηταὶ διὰ τῆς ζωῆς τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους, δικφιλονεικῶσι. Κεὶ θὰ φοβηθῶ νὰ θυσιάσω εἰς ἐμαυτὸν τὰς ὀλίγας καὶ ἀλγεινάς ἡμέρας τὰς ὁποίας ἴσως θὰ μοὶ ἀφαιρέσωσιν αἱ καταδρομαὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ θὰ μολύνωσι τὰ περὶ πτώματά;

(ἀκολουθεῖ)

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Μία ξανθὴ ἢ μελανὴ κόμη, ἓν βλέμμα, ἓν μειδίαμα, εἰς μελιγληνὸς ὀφθαλμοῦς, ἓν φιλῆμα—καὶ αὐτὸς ὁ πλαστὸς ἀναστεναγμὸς... εἶνε ἱκανὰ ὅπως κατενθουσιάζωσι τὸν ποιητὴν καὶ ὑψώσωσιν αὐτὸν εἰς ἀνωτέραν ἀνύπαρκτον σφαῖραν ἡδονῶν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Θέλει τὸν ἐνθουσιασμόν του νὰ ἐξωτερικεύσῃ, ἐπιθυμεῖ νὰ κατενθουσιάζῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ποθεῖ νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς ποιήσεως τὴν στιγμὴν τῆς εὐδαιμονίας του· ἀλλὰ δυστυχῶς οὐχὶ πάντοτε γίνεται πιστὸν κάτοπτρον ἐαυτοῦ. Πολλοὶ ἠγάπησαν ἐμμανῶς, ἀλλὰ τοῦ ἐρωτὸς τῶν ἀμυδρῶν καὶ ψυχρῶν ἅμα ἰδέαν ἔδωκαν ἡμῖν στιχογραφούντες, μὴ ἔχοντες πάντες τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν νὰ ἀνοίξωσιν ὅλην τὴν καρδίαν των. Πολλοὶ ἐμελέτησαν τὸν κόσμον· ἀλλ' ὁ Humboldt ἔγραφε τὸν Κόσμον. Πολλοὶ ἐθαύμασαν τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἀλλὰ περιγράφοντες αὐτάς, ἐφάνησαν ἐνίοτε τύπον ὀλίγον ἐπιτήδειο ζωγράφου, ὥστε ὁ Buffon, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον ἠγάπα τὴν ποίησιν, ἠνωχλεῖτο ἀναγινώσκων τὸν Delille, τὸν Boucher καὶ τὸν Saint Lambert, καθότι ἐβλεπεν, ὅτι εἰ ποιεῖται ἐκεῖνοι, ὅλον τὸ ὕψος, καὶ ὅλον τὸ ὄρατον τῆς φύσεως, δὲν ἀπεικάζον διὰ τῶν στίχων.

Ἐν τῶν μᾶλλον μελιρρῦτων καὶ περιπαθῶν τῶν ἡμετέρων ποιητῶν ἦτο ὁ Γιούλιος Τυπάλδος, εἰς ὃν ἡ φύσις ναὶ μὲν ἐδωρήσατο καρδίαν λίαν εὐκίσθητον καὶ συμπαθοῦσαν, ἀλλὰ ἐπροίκισεν αὐτὸν ἅμα διαπρωτέρημάτων ὥστε νὰ δύναται σχεδὸν πάντοτε νὰ ἐξωτερικεύῃ τὰς ἰδέας, μεθ' ὅσης εὐκολίας τὰς συνελάμβανε, νὰ μεταδίδῃ ἐπιτυχῶς ὅτι ἐδημιούργει ἐν αὐτῷ ἢ φαντασία, εἴτε ἐκ τῆς φύσεως περιλαμβάνων τὴν ὕλην, εἴτε αὐτὸς πλάττων αὐτήν. Ἡ πατρις καὶ ἡ θρησκεία, ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ λύπη, οἱ ἀναστεναγμοὶ καὶ τὸ μειδίαμα, οἱ λυγμοὶ καὶ τὸ φιλῆμα ὑπάρχουσιν εἰς τὰς μελισταγαεὶς αὐτοῦ ποιήσεις ὡς τὰς ἡσθάνθη.

Ἐγεννήθη τῷ 1814 ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ὁ εὖπορος καὶ εὐπατρίδης οἶκος τῶν Τυπάλδων εἶνε ἰταλικῆς καταγωγῆς, τῷ 1408, ἡ κόμης Κολλέλας Τυπάλδος, ἐκ Νεαπόλεως, μετέβη εἰς Ληξούρι, καὶ ἐκ τούτου ἔλκουσι τὸ γένος ὅλοι αἱ τῆς Κεφαλληνίας διακλαδώσεις τῶν Τυπάλδων, αἵτινες κατόπιν ἔλαβον διακριτικὰς ἐπωνυμίας, ὡς Ἀσκακράτου, Κοζάκη, Πρετεντέρη, Φορέστη, Μιχράτου, Εὐδιᾶ κλ. Ἡ μήτηρ τοῦ Γιούλιου Τυπάλδου ἦτο ἰταλίς, ἐκ Βερόνης, ἡ κόμισσα Θηρεσία Righetti, γυνὴ εὐκαίτετος καὶ ποιήτρια. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη διδάσκαλος τοῦ Τυπάλδου, ἡ τῆς φύσεως καὶ τῶν ψυχικῶν προτερημάτων εὐκλήρῃ ἐφάνη ἐγκαίρως. Ἡ φαντασία αὐτοῦ ἦτο ζωηρά. Παιδιόθεν ἐδειξεν ἄκρον ζῆλον εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐν τῇ φιλοπαίγμονι ἡλικίᾳ ἐστιχοῦργει, ἀλλὰ περισσότερο ὁ πρὸς τὴν ποίησιν ζῆλος ἐν αὐτῷ ἐσημέραι ἀκμαιότερος ἐγένετο, χάριν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἥτις τὸν περιεδιάβαζεν εἰς τοὺς μυροβόλους ἀνθῶνας τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς οὓς ὁ ἄνθρωπος ἀνακουφίζεται ἀνκαπετόμενος ἐκ τῆς πραγματικότητος τοῦ κόσμου τούτου εἰς ἰδανικὴν σφαῖραν, ἐνθα νομιζέται εὐτυχῆς, καθότι ὄνειροπολεῖ καὶ εὐρίσκει ὅτι ματαίως ζητεῖ εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁ Schiller καλῶς ἐσκέπτετο εἰπὼν, ὅτι μόνον εἰς τὸν ἀνθῶνα τῆς ποιήσεως ἀνθεῖ τὸ κάλλος ἀνευ φθορᾶς, ὡς εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων ὑπάρχει ἡ ἐλευθερία.

Freiheit ist nur in dem Reich der Traeume
Und das Schoene blueht nur im Gesang,

Ὁ Τυπάλδος ἔμαθε συγχρόνως τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἰταλικὴν διαλέκτον, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῆς Ἐπτανήσου.

Τῷ 1836 μετέβη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς Βερόνην καὶ ἐποίησεν εἰς τὸ ἐκεῖ Λύκειον. Ὅτε ὁ περιώνυμος Costa κατήλθεν εἰς Κέρκυραν χάριν τῆς Ἐλευθερίας, πλειστοὶ τῶν φιλομαθῶν νέων, ἔδραμον εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπως ἀκροασθῶσι τῶν σπουδαίων παραδόσεων τοῦ δοκίμου τούτου γραμματολόγου. Τότε ὁ Τυπάλδος, ἀφήσας τὴν Ἰταλίαν μεταβαίνει εἰς τὴν Κέρκυραν πρὸς ἐξσκολοῦθαι τῶν μελετῶν. Ἀναχωρήσαντος τοῦ Costa, ὁ Τυπάλδος ἐπεσκέφθη τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἐκεῖθεν μετέβη αὐθις εἰς τὴν Ἰτα-

λίαν, ἵνα τελειοποιηθῆ. Ἐφοίτησεν εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Παδου-
νης, τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Πίζης, ἔνθα ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῶν
νομικῶν. Τῷ 1839 ἐπανακίμψης εἰς τὴν Ἑπτάνησον, διορίσθη δι-
καστὴς πρῶτον μὲν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Κέρ-
κυραν, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ 1852, ὅτε ἦλθεν ὡς πρόεδρος
τῶν δικαστηρίων ἐνταῦθα. Ἡ Ζάκυνθος τοῦ ἐθέριμνε τὸν νοῦν, καὶ
γονιμωτέραν ἐποίησε τὴν φαντασίαν του καὶ ἔθεσεν αὐτὸν εἰς σχε-
τικὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως. Μετὰ τινα ἔτη,
τῷ 1862, διορίσθη μέλος τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς δικαιοσύ-
νης, εἰς Κέρκυραν, καὶ οὕτως ἐγκατέλειψε διὰ παντός τὴν Ζάκυν-
θον, τόπον δι' αὐτὸν τόσων γλυκειῶν ἀναμνήσεων. Γενομένης τῆς
ἐνώσεως προσεκλήθη ἵνα λάβῃ θέσιν μετὰ τῶν ἀρειοπαγιδῶν, ἀλ-
λὰ τὸ 1867 ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν φιλομειδῆ Φλωρεντί-
αν. Χάριν τῆς υἱείας του, οἱ ἰατροὶ, τὸν συνεβούλευσαν νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτως ὁ γηραιὸς ἠδυπαθὴς ποιητὴς, ἀ-
φοῦ ἐζῆσεν ἐπὶ δέκα τέσσαρα περίπου ἔτη εἰς τὴν πατρίδα τοῦ
Δάντου, παρὰ παντῶν ἀγαπώμενος καὶ σεβόμενος, τὸν Ὀκτώβρι-
ον τοῦ ἔτους 1881, ἐξελέξατο τόπον διαμονῆς τὴν πλήρη ὀμη-
ρικῶν παραδόσεων Κέρκυραν, ἔνθα ἀπέθανε, τῇ 16 Ἰουλίου τοῦ 1883.

Καί τοι ἐστιχοῦργε ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας—τὴν ἑλληνικὴν
Ἐπανάστασιν ἐτι ἐχαιρέτισε διὰ στίχων, ἐπταστῆς ὢν—οὐχ ἦτ-
τον ὁμῶς, μόλις τῷ 1840 ἤρξατο νὰ δημοσιεύσῃ στιχουργήματα
μετ' ἐπιφυλάξεως, καθότι ἐν Ἑλλάδι, οὐχὶ ὀλίγοι ἦσαν τότε οἱ
ποιηταί, ἰδίως ἐν Ἑπτανήσῳ, ἔνθα ἔδρευεν ὁ ἡγεμὼν τῶν ποιη-
τῶν, ὁ Σολωμὸς. Τῷ 1856 ἐξέδωκεν ἐν Ζακύνθῳ, τύποις τοῦ κα-
λοῦ φίλου Σ. Χ. Ραφτάνη, συλλογὴν ποιημάτων, φέρουσαν τί-
τλον—«Ποιήματα Διάφορα», ἀφιερωμένα τῷ Σολωμῷ, ἐν
τέλει τῆς ὁποίας, ὑπάρχουσι καλαὶ σκέψεις περὶ γλώσσης. Ἡ
συλλογὴ αὕτη εἶνε μικρὰ, πλὴν πολύτιμος εἰς τὸ εἶδος τῆς καὶ
ἔτυχε τῶν ἐπαίνων σπουδαίων ἀνδρῶν, οἶον τοῦ Tommaséo, τοῦ Βράι-
λα, τοῦ Σ. Ζακαπέλιου, τοῦ Γ. Ζαλακώστα καὶ ἄλλων. Ἐκτὸς τοῦ
ἑλληνικοῦ τύπου, ἐνησχολήθη καὶ ὁ Εὐρωπαϊκός, ἰδίως δ' ἡ ἐν Λει-
ψία Κεντρικῆ Ἐπιθεώρησις, ἀποδεικνύουσα τὴν ἀξί-
αν τῶν περιπαθῶν [ποιήσεων τοῦ Τυπάλδου, ὅστις, ὡς παρα-
τηρεῖ καλῶς ἡ ἐπιφανὴς γαλλίς Lamber, ἔσχε τὴν σπανίαν εὐ-
τυχίαν νὰ ἀπολαύσῃ ζῶν ἀπ᾿ αὐτοῦ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς φήμης,
ἄνευ τῶν ἀνιῶν, αἵτινες ἐνίοτε τὴν συνοδεύουσι.

Μετὰ τὴν [συλλογὴν ἐξηκολούθει γράφων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν,
τῷ 1860, ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσίευσεν δεκαπεντασυλλάβους. «Εἰς τὸν
ἠθάνατον τοῦ φιλέλληκος Καρόλου Λενορμάν.» Τῷ 1874, ἐν Βε-
νετίᾳ, ἐβδὴ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σπυριδάνου Τρικούπη. Ση-
μειωτέον, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ περι-
οδικῷ «Βύρωνι» ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Βράιλζ. Ἐπίσης Ὡδὴν ἐδημο-

σίευσεν εἰς τὸν Πατριάρχον Γρηγόριον. Τῷ 1880 ἐλ-
λην ὥδην ἔγραψεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Βασιλοπαίδος Ὀλγας. Καὶ
ἄλλας ποιήσεις εἰς παντοίας περιστάσεις ἐποίησεν ἀλλὰ οὐχὶ ὅλας
διὰ τοῦ τύπου ἐδημοσίευσεν.

Ἀποθανόντος τοῦ Σολωμοῦ, εἰ Ζακύνθιοι ἐτέλεσαν μνημόσυνον. Τότε
καὶ ὁ Τυπάλδος ἀπήγγειλεν εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν, λόγον
διακρινόμενον ἐπὶ τῆ φαντασίᾳ, καλλιπερίᾳ καὶ κρίσει. Ἐν Κερκύρᾳ
διηθῆνεν τὸ Giornale di Legislazione, ὅπερ ἐ-
δημοσιεύετο ἀπὸ τοῦ 1842 ἕως 1847. Ἐκτὸς τινῶν διατριβῶν ἐν
ἐφημερίσιν ἰδίως, τῷ 1844 ἐδημοσίευσεν τὴν πρώτην Ποιικὴν
Στατιστικὴν τῶν Ἰονίων Νήσων, πόνημα, ὅπερ ἐχρησίμειυσεν
ὡς ὑπογραμμὸς ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους δημοσιευθέν-
τα πονήματα.

Ὁ Τυπάλδος, τὸ καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶνε ὑψηπέτης. Ἡ ποίη-
σις ἔχει ἀνάγκην περὶ γῶν. Ἡ ποίησις τοῦ Τυπάλδου διακρίνε-
ται μᾶλλον ἐπὶ τῷ ὄρατι, τῇ ἀπαρμίλλῳ χάριτι, τῇ περι-
παθείᾳ, τῇ καλλιπερίᾳ καὶ τῇ ἀρχῇ φιλοπατρίᾳ. Τὸ τοῦ Ὁρατίου.

Mediocribus esse Poëtis
Non homines, non di, non concessere columnae,

ἐμβάλλει ἡμῖν φόβον μέγαν, περὶ ποιητῶν ὀμιλοῦσιν. Ἄπειροι εἰς
τὸν κόσμον ἔγραψαν στίχους, καὶ τούτων, οἱ πλείστοι οὐδὲ ὑπὸ
τῆς ἱστορίας τῆς γραμματολογίας ἀναφέρονται, καὶ, ἐκ τῶν ἀνα-
φερομένων, τινὲς ζῶσι μόνον εἰς τὴν μνήμην εἰδικῶν τινῶν γραμ-
ματολόγων. Ὁ ζῶν ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ λαοῦ δὲν ἀποθνήσκει. Ἐχει
ὁμῶς ὁ Τυπάλδος παρηγορίαν ζηλωτῆν.—Τινὲς τῶν ποιήσεων αὐ-
τοῦ, ἅμα δημοσιευθεῖσαι, ἀμέσως ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἐπέτα-
ξαν καὶ ἔγειναν πιστοὶ σύντροφοι ἐκάστου Ἑλλήνου. Τὰ ποιήμα-
τα «Εὐπνα γλυκεῖά μου ἀγάπη» τὸ «Μόλις ἔφεγγε τὰστέρι»
τὸ «Ἐχετε γειὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ κρυσταλέναις βρύσεσι» καὶ τε-
μάχια τινὰ τοῦ «Τὸ παιδάκι καὶ ὁ Χάρος»—τὰ ὅποια ὅλα ἐ-
τονίσθησαν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ μουσικοδιδασκάλου, φίλου, κ Παύλου
Καρρέρ—εἶνε δημοφιλέστατα ἰδίως τὸ «Εὐπνα γλυκεῖά μου ἀγά-
πη.» Ἡ ποίησις τοῦ Τυπάλδου ἀρέσκει τῇ Ἑλλάδι, καὶ, ὡς συμπαθὴς
καὶ δημοφιλὴς ποιητῆς, θὰ μνημονευθῆ. Πᾶσα εἰκὼν, ἢ σχῆμα ἢ
μεταφορὰ ἔχει ὠραίαν τὴν ἑκφρασίαν ἢ τὴν ἀπεικόνισιν. Ἐνίοτε τι-
νὲς εἰκόνες ἢ ἰδέαι δὲν εἶνε πρωτότυποι, ἀλλὰ τοσοῦτον τεχνιέν-
τως εἶνε ἐξελληνισμένοι, ὥστε φαίνεται ὅτι πρῶττε τοῦτο οὐχὶ διὰ
νὰ μιμηταὶ αὐτὰς, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰς ὑπερβῆ. Ὡς παραδείγμα τι θέ-
τομεν ἐνταῦθα στίχους τοῦ Πλάσματος τῆς Φαντασί-
ας, οἵτινες εἶνε ἐπιτυχιστάτη μίμησις στίχων τοῦ Regaldi ἐκ
τῆς Monaca di Scicli.

Ἄν νεῖδος ἀστὸς ἀπότομα
 Τινάξη τὰ φτερά του,
 Ἄγριο γεράκι ρίχνεται
 Σὴν ἀστραπή εμπροστά του.
 Ἄν ἴσως ἀστρο ἀγνώριστο
 Στὸν οὐρανὸ προβάλλη
 Ἡ μαύρη ἀνεμοζάλη,
 Σηκώνεται μὲ μιᾶς.

Se mai per l'etra libere
 Batte colomba l'ale,
 Duro sparvier la semplice
 Avidamente assale.

Se nuova stella appar,
 Subiti nemi insorgono
 Quell'astro ad oscurar.

Ἀπὸ πολλοῦ κατεγίνετο εἰς τὴν μετάφρασιν, εἰς πολιτικούς δ-
 μοιοκαταλήκτους στίχους, τῆς Ἑλευθερωμένης Ἰερου-
 σαλήμ τοῦ Τάσου. Ὡς δοκίμιον τῆς μεταφράσεως ταύτης, ἐ-
 δημοσίευσεν, τῷ 1868, τὸ τρίτον ἔσμα ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ Περ-
 νασσῶ καὶ τὸ ἕβδομον ἐν τῷ «Ζηκυνθίῳ Ἀθῶνι». Εἶχε δ' ἔτοι-
 μα ἄλλα δέκα ἔσματα πρὸς δημοσίευσιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀνέκδοτα, καὶ
 μόνον τὸ Δ'. ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ »Ποιητικῷ Ἀθῶνι«. Δὲν λέγο-
 μεν ὅτι ἡ μετάφρασις αὕτη ὑπερβαίνει τὸ κείμενον, ὡς εἶπόν τι-
 νες, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἐπιτυχῆς καὶ ὁ Ἕλλην δύναται νὰ θαυμά-
 σῃ τὸν μέγαν Τάσον. Φιλόπonos ἀν ἦτο, τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἔργον
 θὰ ἐτελειοποιεῖτο καὶ ὄλον διὰ τοῦ τύπου θὰ ἐξεδίδατο.

Ἦτο καλὸς λόγιος, κάτοχος γλωσσῶν καὶ γραμματολογιῶν καὶ ὑπέρ-
 μαχος τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ἦν μετεχειρίζετο καὶ εἰς τὰ πεζὰ,
 ἀλλὰ μετὰ πολλῆς χάριτος. Ἡ γλῶσσά του ἦτο ρέουσα, γλαφυρὰ,
 ἀλλὰ οὐχὶ πάντοτε ἀπταιστος δημοτικῆ· ἐνίοτε μετεχειρίζετο λέ-
 ξεις οὐχὶ τῶσον δημοτικάς. Ἐγράφε μετὰ γλαφυρότητος καὶ τὴν
 ἰταλικήν. Εἰς ἄκρον ὦν φιλόπατρις, ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλ-
 λαδος πολλάκις συνηγόρησεν.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Τούς ἐν τῇ Ἰσελ. 566 στίχους γράφει:

What aisled us, oh Gods, to desert you
 For creeds that defend and refrain?
 Come down and redeem us from virtue,
 Our Lady of pain.

Σελίς 577 «Μυρολόγι» στίχ. 4 ἀντὶ ἀτενίζανε, γράφει· ἐτινάζανε.

» » » » 5 » χαίρονται, » χαίροντας.

» 578 » » 16 » νέρι, » χέρι.

» 609 » 31 Μαΐου » 7 Ἰουνίου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΙΣΕΤΗΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΤΩΝ

Πρὶν ἢ προδῶμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων Σας,
 διὰ τελευταίαν φωνὴν Σξ; παρακαλοῦμεν ν' ἀποτίσητε τὴν εὐτελεῆ
 συνδρομήν Σας· διότι ἡ ἀδιαφορίξ Σας ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ὑπο-
 μονῆς μας.